

הלו. הלו. הלו. -

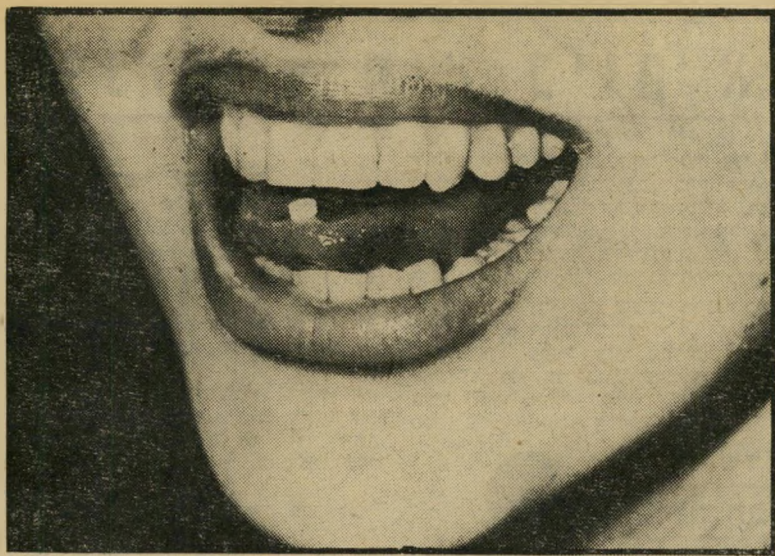
ועוד פעם הלו - מרוב שימחה

איך התגעגעת אליכם איך! זה לא יפה להעלם כך, כל כך הרבה גליונות, אבל מה לעשות, הייתי עסוקה בלהמציא את האימהות. נפל עלי הסיפור הזה בלי שום ניסיון אישי קודם - וזהו זה. נגנבת לבפנוכו של העסק. כבר חצי שנה אני מתפנתת בלי בושה, בודקת בודקת, ועוד לא מוצאת סימני 'תעופות מהנושא'. זוכרים את דבר הטיליגנט? זה המאצ'ו הקטן שהבטיח לעשות סדר איך שהוא יוצא משם? אז זהו זה! צלפתי בול! יצאה לי בת, שיגעון מהשמים. יפה כמו חלום, מתוקה יאלה יאלה. איך שהגיעה, דבר ראשון הדליקה את שני ההורים שלה במדורה ענקית של אהבה, והלכה לנוח. ידעה, הממזרתה, שלא צריך לעשות יותר שום דבר בכדי שהעניינים שלה יתנהלו על הצד הטוב ביותר. אני פשוט מטורפת על הילדה הזאת. כל ערב אנחנו עושים ספירת-מלאי של אצבעות, גומות חן, וכך הלאה, בכדי לוודא למעלה מכל ספק ששום דבר לא נאכל לה ללא תקנה, בלטה מושחקי הפיתח-פלאפליקווארץ, שהקטנה מתמכרת להם בחוק עז של תענוגים. בכל פעם אני משתאה שהדבר הנקסים הזה יצאה ממני. אני לא עשיתי כלום, והיא ממש בן-אדם! יש לה עיניים ענקיות מלוכסנות, בצבע כחול שלא מן העולם הזה, פה סקסי שמוט, אף סולד, ושיער משי בגווני זהב. אישה פישה. יודעת להרוג במבט אוהב אחד, מלא כנות ותום.

יש לי סימני היכר ברורים שהיא שלי. כשהיא מחייבת, רק האזניים עומדות בפרץ ועוצרות את החיוך. זאת אחת מהגזע שנולד שמח ומתפקע מאושר ישר על הבוקר. לפעמים, כשגודש העליצות רב מהכיל בגופיפי כזה קטן, היא מקפצת על המקום בנידוד שנועד אל נכון להמראה - ומוציאה צוויחות גיל גרוניות, שמבהילות גם אותה. בהדמוניות מעין אלה, היא נוהגת להשתתק בפליאה דרוכה, ולחקשיב בראש טווי ועיני צלחת תמהות, מאין יצא הקול הנורא הזה? אולי יצא עוד פעם. כשעוברות כמה שניות של קשב, ושום קול לא נשמע, היא מישרה אלי מבט תכול, צלול, מרגיע, ומחייכת בוחר שמצית את השמש. למות ממנה!

כל העיר כבר יודעת על ההורים המופרעים שלה, שמעירים אותה באמצע הלילה בכדי לשחק איתה, ולהדביק אותה קצת אל הלב. אבא שלה בכלל קרוע עליה. כל בוקר הוא ניגש אליה - וייללת חתולים מאוהבים פוצחת שם ממעמקי המיטה. היא מושיטה אליו שתי ידיים קטנות, ככל כך מתאמצות להגיע, ובנעוץ ראש תזויתי מצד אל צד, ומבט כמעט מטורף, צועקת בכונה עצומה - אבאאבאאבאאבא!!! אבאאבאאבאאבא הנ"ל, בקושי דולה עצמו מהשלולית שהוא נוצר, ומחזיר לה את מיטב הרפרטואר. כשהוא יוצא מן החדר, היא צועקת עד לב השמיים. רוצה את אבובו שלה חזרה. בפחות משישה הדונים, הוא לא סוגר עיניו. אח - שיגעון איתה.

כיוון שקשה לי מאוד לא להוכיח את שמה חמש עשרה פעמים בכל מישפט בן עשר מילים, לא סיפרתי עד עכשיו שלג'וק הקטן והאהוב שלי קוראים דנה-תהל. ועכשיו, אחרי כל הבולמוס הזה - הוף! אוויר!

כדורי הרזייה: מינוס חמש קילו, בלי לרעוד

כדורי הרזייה

עובדה, יש גם כאלה. ונא לא לעשות ישר שריר נפשי נגד הסיפור. אני בעצמי נגד כל מיני פילוליים, אבל אלה הם גזע מיוחד. מבלי להיכנס לרשימת הזוועות שמודפסות כחוק בתוך האריזוה, אספר חזר יות אישיות בלבד.

לחברתי שרה, חברה בשם תירצה, דר' נמיט אמיתי. הכל היא יודעת, הכל היא מגלה. סיפרה לשרה על גלולות הרזייה מיוחדות משווייץ, שלא עושות שום תר-פעות לוואי. הכריזה שבלעה מהם שבוע, הורידה חמש קילו ולא היתה רעבה ל"דקה. אבל, הוסיפה אבל גדול. "היה לי מרץ להרים את העולם על טיל". נתנה פרטים, נתנה שאריות שנשארו לה. נתנה פוזה מהממת, וזהו.

את תירצה אנחנו מכירים. זאת אחת, שברגל ימין בוחשת תבשיל, ברגל שמאל סורגת סוודר, ביד ימין מאכילה תינוק, וביד שמאל מצנחת על תיזמורת. אמרנו, אוהו, אם לתירצה זה עשה מרץ, אז צריך להיזהר. הלכה שרה עם הפילוליים בתיק, ולבלוע לא בלעה. למה לה להשתגע על ריק, חשבה. תתחיל לעבוד. אז יהיה פרוי-ייקט למרץ. אין טעם לטפס כך סתם על הקירות. וכך הגיעה אלי. מצאה אותי באפיסת כוחות טוטאלית, נושמת בלחש, פן אעיר את דנה שלי משנתה בת חמש הדקות היומיות. ומוצאת עצמי מקסחת במו ידי הפוגה יקרת מציאות.

מה העניינים, חקרה. הרציתי לה לפי סדר כרונולוגי כל מה שלפי דעתי לא בסדר בעולמו של הקדוש ברוך הוא. הת-עכבתי במיוחד על החלקים מעולמו הקר-רים בגוש א', חלקה מאתיים ושלושים, שם במקרה אני גרה. כשביל מה יש חברים? ירדתי עליה כבד עם שורה של טענות מחץ, כשבסוף כל שורה אני דורשת הסבר פילוסופי מטאפיסי לאלתר.

תחילה ענתה שרה בקצב. באמת ובתמים שהיתה עונה לי לעניין. אבל אחר כך, עם גבור המבול, הבחנתי ברבע קומפיוטר איך פרצופה - ומה לעשות? - עובר לשינה נעימה, בעוד שראשה, יש לציין בהערכה, ממשיך להתנועע ברצון ברול, ולבצע עבודי הסיות אוון קשובות, ו"מימקות של עניין. שעה שלמה עברה כך

על שתינו בנוחיות גמורה. מבלי שהסיי-טואציה תפריע כהוא זה לאחת מאיתנו. כשנזכרתי שהשק לי הולך להיגמר, ונזר-סוף על הכל, חתמתי בפיאנלה מרשים את שיא הצרות. "אני גם תקועה עם חמשת הקילוגרמים האחרונים, ולא זויים אלה משום דיאטה!"

"מה את אומרת?" התעוררה באחת. סיפרה לי את הסיפור של תירצה. שאלה אם אני רוצה לנסות, ושלפה שארית קופי-סה. ידעתי שבשום פנים ואופן חברתי לא תרעיל אותי, ובכל זאת שאלתי, חקר-תי ושאלתי איזה תופעות לוואי זה עשה לתירצה. למרות שאני יודעת שהתגובות הן דבר אינדיווידואלי.

פיתאום קמה דנה, פצצת האנרגיה הר-מרוכזת שלי, עשתה סלטה כפולה באוויר, הרימה את המיזרון המחוקק בחבלים בכדי לברר מה יש תחתיו, ביצעה עשרים שכי-בות שמירה, והתחילה לכתום בכוח את מוטות המיטה, כשהיא קורעת בחניכיה בכל פעם גזירי עץ עבים, ושוכרת אותם במכת קרסה.

אין לי יותר כוח חשבתי. מרץ, זה משהו שאני זקוקה לו דחוף. שמיני נפשי בכפי, ונשכתי שלישי כדור, יחד עם ארוחת הבוקר. אמרתי לעצמי שאם זה לא ישיפע, תמיד אפשר להגדיל את המינון. עלי העסק הזה השפיע יופי-פשוט לא הייתי רעבה יותר עד הערב. את המרץ הנוצר מנקזים בכל מיני פעילויות מועילות.

מותר לקחת את זה רק עם ארוחה. אפילו עם תפוח בלבד, אבל לא על בטן ריקה. מותר לקחת את זה רצוף, במשך שבוע שבועיים בלבד. לא יותר. מי זקוק ל- הוריד עוד קילוגרמים, שיעשה הפסקה של שבועיים בין מחזור למחזור.

מותר לקחת אותם החל מגיל שתים עשרה, ולא כדאי להתחיל עם יותר מחצי כדור ליום. מכסימום המינון זה כדור אחד ביום.

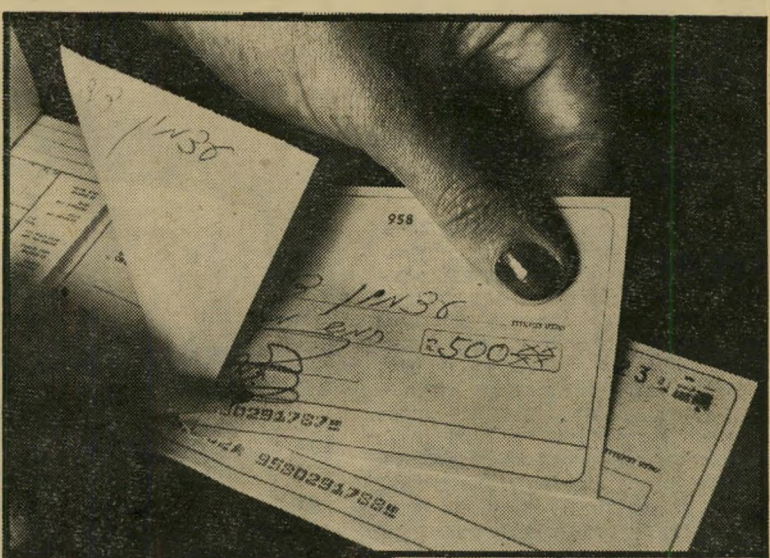
לעסק הזה קוראים Terona C תוצרת סנדון, שווייץ, ולפני שאתם הולכים להת-נחל לרוקח שלכם שבוע על הראש, לעשות לו את המוות, ולא לפנות לו את הקרחת עד שלא ימכור לכם את זה ככה. בלי מירשם - אני חייבת לכתוב בצבעיות איומה ומקובלת, שמותר לקחת את זה רק לפי מירשם רפואי. נה. כתבתי.

איך פודים צ'ק עצמי

פטנטים

שאינו חתום מאחור - מהר ואלגנטי

אהה! נדלקו לכם האזניים, מה? בצר-דק רב, בצדק רב. מי לא יודע איזה זי-בולי מוח מסוכנים זה לקבל צ'ק עצמי ("בחייך! קח אותו ותביא לי חמישה הר-צילים. הבנק עכשיו סגור, תהיה בן אדם!") ואחר כך, כשעושים את חישובי הזיעבן אונד צבונציק פיניף אונד אכציק בבלגן

צ'קים פה, צ'קים שם - הראש היהודי ממציא פאטנטים

של הבוכסה, לגלות, אכול בלטה, שהצ'ק מולא כרת וכדון, עם מיספר תעודת-זהות, עם שם, עם טלפון בעבודה, ואפילו כתוב-בת מדויקת בזרנוגה ג', שש על קו נטוי א', אה מה, חתימה מאחורה אין ציכת. לך תאחר אותו, לך תשכנע אותו שזה דחוף לך, לך תסביר לו שיבוא את כל הד-

צ'ק. בגלל כל הווג'אראס, אנשים חושבים שחילק צ'קים בלי כיסוי, ובכלל, אתה יודע מה, שתקפוף לו דחוף לך - תבוא אליו. יהיה לו זמן הוא יחתום. שלום. וזהו זה. אפילו תדפוק קצובות על הפדחת בכדי להגביר את פיריון העבודה, לא תעלה יותר משתי אלטרנטיבות. או שאתה מח-כה, ומפסיד את החמש מאות לירות, או שאתה נוסע, ושוהף אותם דרך האגזנו.

אז מה עושים? או! פטנט קולוסלי, חוקי חוקי, ולך תוכיח שלא.

בכל שניה שאיזה מוח פיננסי מתקדם מוצא עצמו תקוע עם צ'ק עצמי לא חתום מאחור, אפילו דקה לפני מסירתו לזולת, והחתימה המקושקשת עליו היא יצירה

פשוט נוטלים עט, ובשני קווים וחצי פותרים את הבעיה. זה עובד שיגעון. את ה"יד" של המילה "עצמי" מאריכים עד שזה ו"ו. מוסיפים נון סופית, והרי לכם עצמון, כעת, בכדי שזה יהיה משכנע, שמים גם איות, "דויד", אחרי ה"עצמון".

הופכים את הצ'ק, וחותמים בראש התור, לפני כל חתימה: "עצמון דויד". זהו ה"צ'ק הוסב, ומי שמאוד רוצה גם לפדות אותו, שיתכבד, וירשום את שמו מתחת ל"עצמון דויד" השם יברכו לעולמי-עד. אע"פ?